

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobce: **H. B.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015, č. j. MV-92872-4/SO-2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 23. 11. 2015, č. j. MV-92872-4/SO-2015, a rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 5. 2015, č. j. OAM-6067-10/TP-2015, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, se sídlem Příkop 8, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 20. 12. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015, č. j. MV-92872-4/SO-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 19. 5. 2015, č. j. OAM-6067-10/TP-2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo zastavilo řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), neboť se jednalo o žádost zjevně právně nepřípustnou dle § 45 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), kdy žalobce nebyl osobou oprávněnou podat žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 68 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále též „zákon o pobytu cizinců“).

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce brojí proti tvrzení žalovaného i prvostupňového orgánu, že z důvodu jeho pobývání na území České republiky na základě povolení k přechodnému pobytu pro rodinného příslušníka občana Evropské unie dle ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců je na žalobce nutné nahlížet stále jako na rodinného příslušníka, a to i přes to, že sám žalobce upozorňuje, že již rodinným příslušníkem občana Evropské unie de facto není. Stejně tak žalobce považuje za nesprávné závěry žalovaného, podle kterého jsou pro zjištění, zda je žalobce stále rodinným příslušníkem občana Evropské unie, rozhodné údaje vedené v cizineckém informačním systému a také skutečnost, že přechodný pobyt pro rodinného příslušníka občana Evropské unie dle ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců nebyl pravomocně skončen. Žalobce má za to, že v souladu se zněním ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců se cizinec stane rodinným příslušníkem občana Evropské unie již ze zákona, nikoliv na základě rozhodnutí orgánu státní moci. Dle žalobce je skutečnost, zda je žadatel o přechodný pobyt rodinným příslušníkem občana Evropské unie, předpokladem pro rozhodnutí o povolení přechodného pobytu dle § 87b zákona o pobytu cizinců. V souvislosti s výše uvedeným se žalobce domnívá, že je nutné postavení cizince jako rodinného příslušníka občana Evropské unie vždy zkoumat z hlediska materiálního, nikoliv z jeho formálního označení v cizineckém informačním systému, a to v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, dle jehož znění je nutné zjistit stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Jelikož tedy žalobce není a ani v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nebyl rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nedopadalo na něj omezující ustanovení § 65 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy byl oprávněn podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Na základě uvedených žalobních námitek se žalobce domáhá zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí a požaduje uhrazení náhrady nákladů soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[3] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 4. 2. 2016, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný uvádí, že se plně ztotožňuje se skutkovými zjištěními správních orgánů obou stupňů i s jejich právní kvalifikací. Podle žalovaného je v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu nutné, aby dotčené správní orgány v rámci svých rozhodnutí hájily veřejný zájem, tedy v daném případě zájem na oprávněném pobytu ve spojení s oprávněním k podání žádosti. V podrobnostech dále žalovaný odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.

[4] Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[5] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[6] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Zdejší soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., aniž nařizoval jednání, napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s.ř.s. soud také zrušil prvostupňové rozhodnutí, které napadanému rozhodnutí předcházelo.

[7] Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti.

[8] Žalobce podal dne 20. 4. 2015 žádost o udělení povolení k trvalému pobytu, kdy z jejího obsahu nebylo zřejmé, zda žalobce žádá o udělení povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) nebo dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z toho důvodu dne 24. 4. 2015 prvostupňový orgán vyzval žalobce, aby odstranil vady žádosti.

[9] Dále z cizineckého informačního systému, výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky prvostupňový orgán zjistil, že bylo žalobci dne 3. 3. 2010 vydáno povolení k přechodnému pobytu dle § 87b zákona o pobytu cizinců, jelikož je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a to dle ustanovení § 15 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[10] Dne 4. 5. 2015 bylo prvostupňovému orgánu doručeno podání žalobce jakožto odstranění vad žádosti ze dne 20. 4. 2015, kdy žalobce sdělil správnímu orgánu, že žádá o

vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jelikož na něj již nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie.

[11] Usnesením ze dne 19. 5. 2015 prvostupňový orgán zastavil správní řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť je na žalobce pro jeho přechodný pobyt nutné nahlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie, a proto je nutné považovat jeho žádost dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za zjevně právně nepřipustnou.

[12] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 21. 5. 2015 odvolání, v němž argumentoval v podstatných rysech shodně s žalobními body, uplatněnými v nyní posuzované správní žalobě.

[13] O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobce zamítl a neshledal důvody pro změnu původního rozhodnutí, jak bylo uvedeno výše v textu tohoto rozhodnutí.

[14] Na základě výše uvedené zdejší soud došel k závěru, že spor v projednávané věci tkví v otázce, zda žalobce byl během správního řízení v postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie dle zákona o pobytu cizinců, tedy zda měl žádost o udělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky podat dle § 87h odst. 1 písm. a) nebo dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[15] Vzhledem k tomu, že v projednávané věci je důležitým předmětem posouzení otázka statutu rodinného příslušníka občana Evropské unie, krajský soud pokládal za nutné nejprve shrnout relevantní právní úpravu a judikaturu správních soudů týkající se dané problematiky.

[16] Podle ustanovení § 65 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se ustanovení hlavy IV nevztahuje na občana Evropské unie a s výjimkou § 83 až 85 na jeho rodinného příslušníka. Z tohoto ustanovení bez pochyb vyplývá, že § 68 zákona o pobytu cizinců, který mimo dalších spadá pod Hlavu IV zákona o pobytu cizinců, nelze aplikovat na žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, pokud o něj žádá rodinný příslušník občana Evropské unie.

[17] Nadto tento závěr krajského soudu posiluje i existence ustanovení § 87h, které speciálně upravuje vydávání povolení k trvalému pobytu rodinným příslušníkům občanů Evropské unie, kdy pro předmětnou věc § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanovuje, že „[m]inisterstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 5 letech nepřetržitého přechodného pobytu na území.“ Ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců pak stanoví, kdo je rodinným příslušníkem občana Evropské unie (včetně občana České republiky) pro účely zákona o pobytu cizinců. Z taxativního výčtu na žalobcův případ dopadá poslední možná varianta, a to § 15a odst. 3 písm. b) uvedeného zákona, tedy „cizinec, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.“

[18] Z výše uvedeného jasně vyplývá, že aby byl žadatel o trvalý pobyt se svou žádostí postupem dle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců úspěšný, musí kumulativně

splnit dvě podmínky: a) být rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a b) mít alespoň pětiletý nepřetržitý přechodný pobyt na území České republiky. Dle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2017, č. j. 29 A 9/2015 – 55, publ. ve Sbírce NSS pod č. 1772/2017 Sb., je i v tomto případě nutné, aby „[p]ro *splnění první podmínky žalobce hodnověrným způsobem prokázal, že má s občanem Evropské unie ... trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ní ve společné domácnosti. Aby byla splněna první podmínka (status rodinného příslušníka občana Evropské unie), je tedy nutno kumulativně naplnit další definiční znaky (jak naznačeno v předchozí větě), přičemž trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a život ve společné domácnosti jsou dva samostatné definiční znaky.*“ (k tomu obdobně srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2017, č. j. 5 A 195/2013 - 49, publ. ve Sbírce NSS pod č. 3677/2017 Sb.).

[19] Zdejší dospěl k tomu názoru, a to na základě znění předmětného ustanovení § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a dále také ustálené praxe samotných dotčených správních orgánů, jak vyplývá z výše uvedených rozhodnutí soudů, že při hodnocení statusu rodinného příslušníka občana Evropské správní orgány vycházejí z hodnocení faktického splnění zákonem stanovených podmínek. Tento stav krajský soud nadto považuje za více než žádoucí. Jak bylo uvedeno v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2017, č. j. 29 A 9/2015 – 55, publ. ve Sbírce NSS pod č. 1772/2017 Sb., intenzita i trvání mezilidských vztahů se v průběhu let logicky mění. Pokud by správní orgány postupovaly v souladu se závěry uvedenými v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí, docházelo by ke zvýhodňování cizinců, kteří obdrželi povolení k přechodnému pobytu na základě § 87b zákona o pobytu cizinců, a při řízení o žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu by již rodinnými příslušníky občanů Evropské unie nebyli, oproti cizincům, kteří zde pobývali na základě jiného druhu povolení k pobytu a v průběhu následujících pěti let se stali rodinnými příslušníky občana Evropské unie. Druzí uvedení by v rámci řízení o žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu byli nuceni prokazovat existenci trvalého vztahu obdobnému vztahu rodinnému, zatímco prvním zmíněným by svědčila nevyvratitelná právní domněnka o existenci jejich statusu rodinného příslušníka. Nejenže dotčené správní orgány nejsou zákonem zmocněny k vytváření právních domněnek, takovýto výsledek by byl zcela v rozporu se smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců, kdy ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno zákonem č. 379/2007 Sb. s účinností od 21. 12. 2007. Z důvodové zprávy k uvedenému ustanovení vyplývá, že „*reaguje na článek 3 odst. 2 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“), podle něhož členský stát usnadňuje v souladu s vnitrostátními předpisy vstup a pobyt partnerovi, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah, v České republice se typicky jedná o vztah druhu a družky... Skutečnost, že se v konkrétním případě bude jednat o osobu, která splňuje podmínku trvalého vztahu s občanem Evropské unie, bude muset tato osoba správnímu orgánu nezpochybnitelným způsobem doložit.*“

[20] Z výše uvedené citace důvodové zprávy má zdejší soud za to, že správní orgán, před kterým je vedeno řízení ohledně pobytového statusu cizince postupem dle Hlavy IVa. zákona o pobytu cizinců ve spojení s ustanovením § 15a odst. 3 písm. a), je povinen postupovat dle smyslu a účelu tohoto zákona. Tedy je povinen zjišťovat, zda zde skutečně existuje trvalý

vztah s občanem Evropské unie obdobný vztahu rodinnému, nikoliv vycházet z údajů uvedených v evidenci cizinců, což je také v souladu se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 90/2017 – 37, publ. ve Sbírce NSS pod č. 4552/2017 Sb., kdy „[z]ákon o pobytu cizinců umožňuje rodinnému příslušníkovi občana EU žádat o trvalý pobyt podle § 87h odst. 1 písm. a), ... Toto ustanovení se však nevztahuje na cizince, kteří sice požadovanou dobu pobývali na území České republiky na základě povolení k přechodnému pobytu, avšak následně přestali splňovat podmínky rodinného příslušníka občana EU zakotvené v § 15a zákona o pobytu cizinců (a to buď již ke dni podání žádosti o trvalý pobyt, nebo v průběhu řízení o této žádosti).“

[21] Pokud však nebylo cílem žalovaného a Ministerstva zakládání právních domněnek, nýbrž pouze formální požadavek na žalobce vedeného v evidenci cizinců pod pobytovým statutem „rodinný příslušník občana EU s přechodným pobytem“, aby podal žádost o udělení povolení k trvalému pobytu dle § 87h zákona o pobytu cizinců, který by následně správní orgán kvůli nesplnění podmínek pro jeho vydání, soud toto jednání dotčených orgánů považuje za přehnaně formalistické a procesně neekonomické. Ostatně poté by byl žalobce nucen podat žádost o udělení povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy stejně tak, jak učinil nyní. K tomu zdejší soud uvádí znění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 90/2017 – 37, publ. ve Sbírce NSS pod č. 4552/2017 Sb., které stanovuje, že „[c]izinec, který v době podání žádosti o trvalý pobyt nesplňuje podmínky pro to, aby mohl být označen za rodinného příslušníka občana EU, anebo v případě, kdy žádost sice podá v době, kdy rodinným příslušníkem občana EU je, ale v průběhu řízení o žádosti tento status pozbuje a v době vydání rozhodnutí by tak podmínky pro získání trvalého pobytu nesplňoval, je oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, pokud bezprostředně před podáním žádosti na území České republiky pobýval nepřetržitě po dobu pěti let (čl. 4 směrnice Rady č. 2003/109/ES o právním postavení příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty) na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU.“

[22] Krajský soud tedy uzavírá, že se ve svých závěrech shoduje s tvrzením žalobce, kdy status rodinného příslušníka dle ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nabýván ze zákona, tedy na základě fakticity, nikoliv na základě rozhodnutí správního orgánu o udělení povolení k přechodnému pobytu dle § 87b zákona o pobytu cizinců. Ostatně nelze slučovat pojmy „pobytový status“, který je výsledkem správního řízení o žádosti cizince, a „status rodinného příslušníka“ jež vzniká na základě zákona a jež je podkladem pro udělení cizinci takového pobytového statusu, pro který zákon uvádí jako podmínku existenci statusu rodinného příslušníka. Není tudíž možné spojovat otázku trvání statusu rodinného příslušníka občana Evropské unie se skutečností, že přechodný pobyt žalobce, který mu byl udělen jako rodinnému příslušníkovi ke skutkovému stavu v roce 2010, nebyl pravomocně skončen.

[23] Podanou žádost žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu postupem dle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tak žalovaný i prvostupňový orgán nesprávně vyhodnotili jako neoprávněnou a zjevně právně nepřipustnou dle § 45 odst. 3 správního řádu. V následku toho bylo pak postupem dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu nesprávně správní řízení o této žádosti zastaveno. Žalobní námitka žalobce je tak **důvodná**.

[24] K vyjádření žalovaného, které bylo soudu doručeno dne 4. 2. 2016, krajský soud dodává, že ač má být rozhodnutí správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu přijato v souladu s veřejným zájmem, není možné opomíjet povinnost zjištění stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Hlava IVa. zákona o pobytu cizinců nespojuje oprávnění k podávání žádosti s uděleným oprávněním k pobytu, nýbrž se skutečným postavením cizince jakožto rodinného příslušníka, a tedy splnění podmínek stanovených v ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. Oprávnění k pobytu je v případě žadatele o povolení k trvalému pobytu dle této Hlavy rozhodující pouze v tom směru, zda a v jaké míře bude toto oprávnění počítáno do délky nepřetržitého pobytu na území, který představuje druhou podmínkou pro udělení trvalého pobytu pro rodinného příslušníka občana Evropské unie. Zdejší soud má tak toto vyjádření žalovaného za bezpředmětné.

[25] Nad rámec žalobních námitek žalobce a tvrzení žalovaného uvedených v jeho vyjádření zdejší soud má za to, že se na žalobce nevztahují ustanovení čl. 12, 13 a 14 směrnice č. 2004/38/ES o zachování práva pobytu rodinných příslušníků, pokud fakticky ztratí své postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie. V předmětné věci nebylo prokázáno, že došlo ke splnění dílčích podmínek uvedených v dotčených člancích. Tedy nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že např. občan Evropské unie, od kterého byl odvozován status rodinného příslušníka, zemřel; že by žalobce vychovával dítě občana Evropské unie; nebo že by žalobce v rámci vztahu s občanem Evropské unie byl obětí domácího násilí. Pokud by měl v rámci správního řízení správní orgán podezření, že jsou podmínky k zachování práva pobytu rodinných příslušníků občana Evropské unie splněny, je nutné v souladu s ustanovením § 3 správního řádu zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Z napadaného rozhodnutí ani z prvostupňového rozhodnutí krajský soud nenabyl přesvědčení, že k řádnému zjištění skutkového stavu v tomto ohledu došlo.

V. Shrnutí a náklady řízení

[26] S ohledem na vše shora uvedené soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení postupem dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. V souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil soud i prvostupňové rozhodnutí. Ve správním řízení budou správní orgány vázány právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), tedy jsou povinni přezkoumat skutkový stav tak, aby bylo bez důvodných pochybností zjištěno, zda žalobce je či není fakticky rodinným příslušníkem občana Evropské unie, popřípadě zda je možné na případ žalobce aplikovat ustanovení zákona o pobytu cizinců či směrnice č. 2004/38/ES o zachování práva.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl úspěšný žalobce zastoupen advokátem, tak mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění k datu podání jednotlivých podání

(§ 15 advokátního tarifu), které představuje odměna za právní zastoupení advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu v účinném znění) a to za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení a žaloba) a 2x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu, celkově ve výši vyčíslené na částku 6.800 Kč, tj. 8.228 Kč vč. DPH. Žalobci pak dále náleží zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Vše tedy celkem vyčísleno na částku 11.228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. září 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu